

φαλῆς τῶν γυναικῶν Πελοπ. (Μάν.): Ἀνασήκωσε λίγο τὸ βαγιόλι, γιατί τῆς σκέπαζε τὸ κούτελο.

βαγιομηλεῖα ἡ, Κέρκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βάγιο καὶ μηλεῖα.

Εἶδος φυτοῦ ἀρωματικοῦ.

βαγιοξυλεῖα ἡ, Χίος.

Ἐκ τῶν οὐσ. βάγιο καὶ ξυλεῖα.

Ἐλαφρὸν κτύπημα διὰ κλάδων βαίων τὸ ὁποῖον ἀνταλλάσσουν τὰ παιδιὰ ἐξερχόμενα τῆς ἐκκλησίας τὴν Κυριακὴν τῶν Βαίων.

βαγιοπάζαρο τό, Μακεδ. (Καβάλλ.).

Ἐκ τῶν οὐσ. βάγιο καὶ παζάρι.

Ἀγορὰ γινομένη πρὸ τῆς Κυριακῆς τῶν Βαίων κατὰ τὴν ὁποίαν ἄλλοτε ἐγίνοντο καὶ ἀγῶνες πάλης.

βαγιοπούλλα ἡ, Ἡπ. Κέρκ. Παξ. βαγοπούλλα Ζάκ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βάγιο διὰ τῆς καταλ. -πούλλα.

Μικρὰ ὑπηρέτρια ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Ἐβγαῖτε, βάγιες μου καὶ βαγιοπούλλες μου

Ἡπ. Συνών. βαγιούλλα (Ι), βαγίτσα (Ι), βάϊζα, βαϊζούλλα, δουλάκι, δουλίτσα.

Βαγιοσάββατο τό, Κύθν. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. βάγιο καὶ Σάββατο.

Τὸ Σάββατον πρὸ τῆς Κυριακῆς τῶν Βαίων.

βαγιοστέφανο τό, ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή* 59.

Ἐκ τῶν οὐσ. βάγιο καὶ στεφάνι.

Στέφανος ἐκ κλάδων δάφνης.

βαγιούλλα ἡ, (Ι) Κέρκ.—Λεξ. Πρω.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βάγιο διὰ τῆς καταλ. -ούλλα.

Βαγιοπούλλα, ὁ ἰδ.

βαγιούλλα ἡ, (ΙΙ) Εὐβ. (Ἀνδρων. Ὁρ.) Κυδων. βαγγιούλλα Εὐβ. (Αὐλωνάρ.).

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βάγιο διὰ τῆς καταλ. -ούλλα.

Ι) Μικρὸς κλάδος φοίνικος ἢ δάφνης ἢ τινος τοιούτου ἐκ τῶν διανεμεομένων τὴν Κυριακὴν τῶν Βαίων Κυδων. Συνών. βαγίτσα (ΙΙ) 1. ΙΙ) Κάνιστρον πλατὺ καὶ μὲ χεῖλη χαμηλὰ πλεκόμενον ἐκ κλάδων λυγαρεῶς εὐχρηστον εἰς ξήρανσιν τῶν σύκων καὶ εἰς ἄλλας χρείας Εὐβ. (Ἀνδρων. Αὐλωνάρ. Ὁρ.) Συνών. καρτέλλα. Πβ. βαγιούλλι.

βαγιούλλι τό, Εὐβ. (Κονίστρ.).

Ἐκ τοῦ οὐσ. βαγιούλλα.

Στρογγύλον πλέγμα ἐκ κλάδων λύγου εἰς σχῆμα κοσκίνου μὲ χαμηλὰ τοιχώματα τὸ ὁποῖον ἀλείφεται μὲ κόπρον βοῶς καὶ χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ τρέφονται ἐπ' αὐτοῦ μεταξοσκώληκες ἢ νὰ ξηραίνωνται σῦκα. Πβ. βαγιούλλα (ΙΙ).

βαγιούτσικο τό, ἀβαϊούτσικο Καπ. (Σινασσ.).

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βάγιο.

Μικρὸν βαῖον.

βαγιοφορικὰ τά, Σίφν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βαγιοφόρος.

Κλάδοι βαίων χρησιμοποιούμενοι ὡς ἀποτρόπαια τῶν φαντασμάτων.

βαγιοφόρος ὁ, Θήρ. βαιοφόρος Νάξ. (Ἀπύρανθ.). βαγιουφόρους Λέσβ. βαγιοφόρα Κέρκ. Κεφαλλ. Λευκ. βαῖφόρα Κέρκ. (Ἀργυρεῖδ.). ἀγιοφόρα Ζάκ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. βαῖφόρος. Τὸ ἀγιοφόρα ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ἄγιος.

1) Ὁ φέρων εἰς τὰς χεῖρας κλάδον βαῖου Κέρκ. (Ἀργυρεῖδ.): Ἄσμ.

Καὶ νὰ τὸ βάνῃ τοῦ Βαῖω νὰ βγαίῃ βαῖφόρα

καὶ νὰ τὸ βάνῃ τῇ Λαμπρῇ νὰ βγαίῃ λαμπροφόρα.

2) Ἡ ἐορτὴ τῶν Βαίων Κέρκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.: Τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ τοῦ Βαυφοῦρου βάνει ψάρι (ἐπιτρέπεται ἢ ἰχθυοφαγία) Ἀπύρανθ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. 3) Κλάδος βαῖου σχηματισμένος συνήθως μεθ' ἐτέρου εἰς σχῆμα σταυροῦ καὶ διδόμενος εἰς τοὺς ἐκκλησιαζομένους τὴν Κυριακὴν τῶν Βαίων Θήρ. Λέσβ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βάγιο 1. 4) Πλέγμα ἐκ φύλλων φοίνικος μετὰ κλαδίσκου ἐλαίας ἢ ἄνευ αὐτοῦ φέρον ἐν τῷ μέσῳ χαρτόνιον μετὰ τινος εἰκόνος κοσμημένης δι' ἐπιχρυσωμάτων τὸ ὁποῖον οἱ ἱερεῖς κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Βαίων προσφέρουν εἰς ἐξέχοντας ἐνορίτας ἢ ξένους τιμῆς ἕνεκεν Ζάκ. Κεφαλλ. Λευκ.

Ἡ λ. καὶ ὡς κύριον ὄν. Θράκ. (Σηλυβρ.).

βαγιόφυλλο τό, ΠΓενναδ. Ἑλλην. γεωργ. 9, 364 βαγιόφυλλου Λέσβ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βάγιο καὶ φύλλο.

Φύλλον δάφνης ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Γαθρέ μου, ἔς τὴ σιρβέττα σου βαγιόφυλλου πλιμένου

τοῖ' πάνου ἔς τοῦ βαγιόφυλλου ἀηδόνι πλουμισμένου

Λέσβ.

βάγισμα τό, Θράκ. (Αἰν.) κ.ά.—Λεξ. Δημητρ. βᾶϊσμα Ἡπ. Παξ. κ.ά.—Λεξ. Γαζ. (λ. ἔγκλημα) Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βαγίζω.

1) Κάμψις, κλίσις Λεξ. Δημητρ. 2) Ροπή, κλίσις πρὸς μίαν κατεύθυνσιν Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) κ.ά.—Λεξ. Γαζ. Πρω.: Ἀπ' τοῦ πούλν τοῦ βᾶϊσμα ἐπ' οἱ τοῦ σαμάρ Ἡπ.

3) Ἀφθονος καρποφορία Παξ. 4) Μεταφ. κατάπτωσις τῶν σωματικῶν δυνάμεων ἕνεκα γήρατος Λεξ. Δημητρ.

βάγισσα ἡ, ἀμάρτ. βᾶϊσσα Ἰων. (Κρήν.) Κάσ. Χίος βᾶισσα Καπ. Κάσ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) βαῖχισσα Νάξ. (Ἀπύρανθ.).

Ἐκ τοῦ οὐσ. βάγιο καὶ τῆς καταλ. -ισσα.

Ὑπηρέτρια ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Ἐχω βᾶισσες δεκοχτὼ καὶ μ' ὄγοια θέλεις μεῖνε Ἀπύρανθ.

Πάντα μοῦ παραγγέλνει | μὲ μὲν βαγιαντανή,

μὲ τὴ μικρὴ βαῖσσα | τὴ μυστιρηιανή

Κάσ.

Βᾶισσες παίνοιν ἀπομπρὸς, βᾶισσες ἀποπίσω Καπ.

Καὶ παίρνει τοοὶ βαῖχισσες καὶ πάει

καὶ ἱατρικὰ βαστᾷ νὰ τὸνε ἱάνῃ

Νάξ. Συνών. βάγιο Α 1, βαγιαντανή, βαγιαντή, βαγίτσα, βαῖχισσα (ἰδ. βᾶϊλας).

βαγιστὰ ἐπίρρ. ἀμάρτ. βαῖστα Μακεδ. (Νάουσι).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαγιστός.

Κεκλιμένως: Πῆρι τοῦ δίσκου βαῖστα. Τοῦ βιβλίου στέκιτι βαῖστα.

βαγιστὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. βαῖστος Ἡπ. Μακεδ. (Καστορ.).

Ἐκ τοῦ ρ. βαγίζω.

1) Ὁ κλίνων πρὸς τὰ κάτω Ἡπ. 2) Λοξός, πλάγιος Μακεδ. (Καστορ.).

βαγίστρα ἡ, ἀμάρτ. βαῖστρα Μακεδ. (Πάγγ.).

Ἐκ τοῦ ρ. βαγίζω.

